

Terwijl menig christen lijdt onder de crisis in de Kerk, voelen jonge gelovigen zich sterker dan ooit

‘Ze bellen nooit terug’

Welzijnszorg plaatst etnisch-culturele minderheden en arbeid centraal

- ▶ Tweede campagnejaar *Werk armoede weg* zoomt in op mensen van buitenlandse origine
- ▶ Zij ervaren, meer dan andere kansarmen of laaggeschoolden, drempels die hen beletten een plaats te vinden op de arbeidsmarkt en in de samenleving

Jozefien VAN HUFFEL

„Anderhalf jaar deed ik administratief werk in een ziekenhuis. Ik werkte er graag, maar helaas was het een contract van bepaalde duur”, vertelt Elena Primchits. Ze is alleenstaand en kwam dertien jaar geleden met twee dochters uit Rusland naar België.

„Vervolgens werkte ik twee jaar als poetsvrouw, met dienstencheques. Dan leef je van dag tot dag. Na een operatie vind ik al een jaar geen werk meer. Wat ik verder moet doen, weet ik niet. Voor allochtonen is het bijna onmogelijk om goed werk te vinden, behalve poetsen en zware arbeid dan.”

Voor het tweede jaar op rij voert Welzijnszorg in de advent campagne over het thema *Werk armoede weg*. Centraal staan ditmaal mensen uit etnisch-culturele minderheden en de drempels die zij ondervinden bij de zoektocht naar een degelijke baan. Sommigen werden geboren in het buitenland of hebben naast de Belgische nationaliteit nog een andere nationaliteit. Anderen zijn de kinderen van een vorige generatie immigranten. Ook illegale arbeidsmigranten horen voor Welzijnszorg bij deze groep.

De werkloosheidsgraad in België steeg van mei 2009 tot mei 2010 met meer dan vijf procent. Met 10,7 procent was die stijging echter dubbel zo groot bij personen van buitenlandse origine. Door de crisis staan zij duidelijk extra onder druk.

Etnisch-culturele minderheden tellen meer laaggeschoolden dan de rest van de samenleving, maar



Welzijnszorg steunt projecten die de arbeidsmarkt toegankelijk maken voor etnisch-culturele minderheden. © Lisa Van Damme

beslist niet alle werkloze allochtonen zijn laaggeschoold.

„Aanvankelijk had ik niet de juiste papieren om hier te werken”, vertelt Elena Primchits. „Toen dat in orde was gekomen, bleken mijn diploma’s hier niet erkend. Ik ben hier geen verpleegster, maar slechts medisch assistente. Bovendien studeerde ik in Rusland zes jaar aan de universiteit voor technisch ingenieur. Slechts drie cursussen van die studie zijn hier erkend.”

Enkele jaren geleden wilde Primchits graag bijschalen, zodat haar diploma alsnog zou worden erkend. De universiteit was echter te duur en dus ging ze maar via de VDAB op zoek naar werk. „Inmiddels ben ik de vijftig voorbij, ik spreek geen Frans en mijn Nederlands en Engels zijn beperkt. ‘We bellen u nog’, zeggen ze steeds. Ze bellen nooit te-

rug. Volgende week moet ik weer op controle bij de dokter. Hij zegt steeds dat ik wel werk zal vinden als secretaresse. Maar dat is toch een belachelijk idee?”

„In Rusland studeerde ik zes jaar aan de universiteit, maar hier zijn mijn diploma’s niet erkend”

De problemen die werkloze allochtonen ondervinden, zijn deels dezelfde als die van andere mensen in armoede. Zo kan Elena Primchits bijvoorbeeld geen baan aanvragen waarvoor ze zich een eind moet verplaatsen, omdat ze niet over een auto beschikt.

Bijkomende drempels maken de arbeidsmarkt voor hen echter nog meer ontoegankelijk. Niet

alleen tellen veel buitenlandse diploma’s hier niet mee, ook werkervaring in Rusland of Turkije op je cv helpt je hier meestal niet aan een baan. Zowel de vorige werkgever als het uitgevoerde werk zijn hier immers ongekend.

Zelfstandige ondernemers worden er dan weer mee geconfronteerd dat bepaalde beroeps categorieën, zoals in de bouw of in de horeca, beschermd zijn. Wie een beslagen vakman was in zijn land van herkomst, krijgt hier daarom nog geen erkenning en kan dus enkel werk verrichten dat niet beschermd is. Daarom mogen ondernemers van buitenlandse origine soms een snackbar openen, maar geen restaurant, wel een bouwplaats voorbereiden, maar niet instaan voor de afwerking.

Voor sommige allochtonen is ook hun beperkte sociale netwerk een probleem in de zoek-

tocht naar een baan. „Aanvankelijk had ik niemand bij wie ik om hulp kon vragen. Ik kon bij niemand terecht”, vertelt Elena Primchits. „Nog altijd overkomt het me dat ik niet weet waar naartoe met een bepaalde vraag. Ik vind dat er een soort coördinatiecentrum zou moeten bestaan, waar allochtonen terecht kunnen om hun rechten te kennen wanneer ze een ‘neen’ krijgen. Ik wil niet dat iemand alles voor mij doet, wel dat ze me de juiste richting wijzen.”

Welzijnszorg heeft alvast oren naar die verzuchting van Primchits. De organisatie pleit onder andere voor een uitbreiding van het project *Work-Up*, waarbij activeringsconsulenten zich specifiek richten tot werkzoekenden van etnisch-culturele minderheden met een grote afstand tot de arbeidsmarkt.